

Obvodní soud pro Prahu 2

Francouzská 808/19
120 00 Praha 2

Sp. zn.: **12 C 103/2008**

Žalobce: **R. K.**
nar. X. X. 1988
XXX
468 22 Železný Brod

Zastoupen: Mgr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem
Na Štáhlavce 1105/16
160 00 Praha 6

Žalovaná: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti ČR**
Vyšehradská 424/16
128 10 Praha 2
IČ: 00025429

Odvolání

**žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne
29. 4. 2009, č. j. 12 C 103/2008-27,
podané ve smyslu ustanovení § 201 *et seq.* občanského soudního řádu
(dále jen „OSŘ“)**

Podepsáno elektronicky
Bez poplatku [§ 11 odst. 1 písm. g) zákona č. 549/1991 Sb.]
Bez příloh

I.

1. Žalobce obdržel rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 29. 4. 2009, č. j. 12 C 103/2008-27 (dále jen „**napadený rozsudek**“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba o náhradu škody ve výši 2 903 Kč, již mu žalovaná způsobila v souvislosti s trestním řízením vedeným Okresním soudem v Mělníku pod sp. zn. 2 T 200/2007.

2. Neboť napadený rozsudek spočívá na vadném právním posouzení věci, když flagrantně pomíjí recentní judikaturu Nejvyššího soudu ČR, žalobci nezbývá než podat proti napadenému rozsudku v celém rozsahu

odvolání

ve smyslu ustanovení § 201 et seq. OSŘ z důvodu podle ustanovení § 205 odst. 2 písm. g) OSŘ a navrhnout, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že podané žalobě vyhová.

II.

3. Soud I. stupně dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že žalobě nelze vyhovět, neboť žalobce nesplnil podmínku založenou ustanovením § 8 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „**ZOŠ**“) a nepodal stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání.

4. Přitom však - jak sám připustil - rozhodl vědomě v rozporu s právním názorem vysloveným Nejvyšším soudem ČR v rozsudku ze dne 7. 10. 2008, sp. zn. 28 Cdo 1548/2006¹. Ten teleologickou redukcí dovedl, že obviněnému, který byl v trestní věci zproštěn obžaloby nebo proti němuž bylo řízení zastaveno, nelze nepřiznat náhradu škody způsobené mu trestním stíháním jenom proto, že proti usnesení o zahájení trestního stíhání nepodal stížnost.

III.

5. Tento postup soudu I. stupně je třeba odmítnout, a to z důvodů principiálních.

6. Jak vyplývá z ustanovení návětí § 14 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. o soudech a soudcích (dále jen „**ZSS**“), Nejvyšší soud jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů v občanském soudním řízení a v trestním řízení zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování. Není proto přípustné, aby se soudce okresního soudu od judikatury Nejvyššího soudu - navíc zcela recentní - odchýlil nikoli proto, že by ji pokládal za na rozhodovanou věc neaplikovatelnou, nýbrž z důvodu pouhého *subjektivního nesouhlasu* s určitým právním názorem Nejvyššího soudu. Tím by byly porušeny základní principy, na nichž je systém soudnictví v České republice vybudován, konkrétně jeho *hierarchická struktura*, jak je zakotvena ustanovením § 8 et seq. ZSS.

7. Jako zcela nerozhodnou je nutno odmítnout zmínku soudu I. stupně, že shora citovaný judikát nebude zařazen do sbírky rozhodnutí a stanovisek. Toto tvrzení je jednak nepřezkoumatelné, neboť není podloženo žádnými odkazy na veřejně dostupné zdroje, jednak je bez právního významu: zákon stanoví specifické eskalační procedury, které jsou určeny k řešení nesouladu mezi právními názory jednotlivých senátů Nejvyššího soudu (např. § 20 odst. 1

¹ na <http://www.nsoud.cz/rozhod.php?action=read&id=45340>

ZSS), přičemž fakt, že určité rozhodnutí nebylo zařazeno do sbírky, může být v nejlepším případě indikátorem, že se takový nesoulad objevil a bude nutno ho v budoucnu řešit, avšak v tuto chvíli nelze předvídat, jaké řešení bude nakonec Nejvyšším soudem přijato, zejména ve světle toho, že citovaný judikát je velmi zevrubně a přesvědčivě odůvodněn. Dokud se tak nestane, je na místě vyžadovat, aby se nižší soudy právním názorem Nejvyššího soudu vysloveným v jeho judikatuře řídily, třebaže s ním samy nutně nemusí souhlasit.

8. Lze tedy uzavřít, že soud I. stupně si osobuje pravomoc, která mu nepřísluší, totiž přezkoumávat z hlediska správnosti rozhodnutí Nejvyššího soudu, přičemž argumentaci, kterou svůj nesouhlas odůvodňuje, nelze z hlediska komplexnosti s pečlivě argumentačně zdůvodněným rozsudkem Nejvyššího soudu porovnávat.

IV.

9. Nad rámec uvedeného je navíc dlužno podotknout, že soud I. stupně pochybil, jestliže v rozhodované věci neshledal na straně žalobce ani důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu ustanovení § 8 odst. 3 ZOŠ.

10. Takové důvody zde přirozeně jsou, dané věkem, vzděláním, sociálním postavením a osobními a majetkovými poměry žalobce. Ten nebyl policejním orgánem nijak poučen, že nepodá-li proti usnesení o zahájení trestního stíhání stížnost, ponese i v případě příznivého výsledku trestního řízení veškeré náklady, které mu v něm vzniknou, sám. Žalobce tedy nebyl dostatečně informován o důsledcích svého rozhodnutí a nelze mu klást za vinu, jestliže stížnost proti usnesení o zahájení svého trestního stíhání nepodal a spolehl se na to, že orgány činné v trestním řízení budou postupovat v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu a jeho jednání jako trestné neposoudí.

V.

11. Zcela na okraj je třeba se pozastavit nad úvahami soudu I. stupně, zda žalobce skutečně osobní automobil k předmětným cestám použil a zda k tomu měl souhlas předsedy senátu. Vzhledem k tomu, že v trestním řízení se o nákladech vzniklých obviněnému zásadně nerozhoduje, byl by souhlas předsedy senátu (resp. samosoudce) s použitím osobního automobilu irelevantní, a důkaz o tom, že obviněný skutečně cestoval automobilem svého otce a nepoužil jiný dopravní prostředek, se jeví být *prima facie* zcela mimo rámec racionálně vedeného dokazování, a to již vzhledem k poměrně nízké výši požadované náhrady škody.

VI.

Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a podané žalobě v plném rozsahu vyhověl.

V Praze dne 7. června 2009

R. K.